

[Ole Espersen]

gere ét forbehold i forhold til regeringens to. Regeringen valgte at blive lidt fornærmet og sagde, at vi var pernittengrynede, og så ville man slet ikke ratificere. Jeg går ud fra, at det er fra disse udtalelser, at hr. Glønborg har sine oplysninger.

Men vi var ikke pernittengrynede. Vi vil have, når vi vedtager den konvention, at det så ikke blot skal være, for at vi kan sige, at nu har vi gjort det, men så skal det være, fordi vi ønsker at tildele børnene de rettigheder, der står i konventionen. Derfor indtog vi den holdning, vi gjorde. Det fortjener konventionen. Alt andet ville være at negligere barnets tarv i forhold til konventionens hensigt. Vi kan ikke ratificere en konvention.

Gruppeformændene kan ikke give samtykke, hvis der kræves lovændringer. Hr. Glønborg sagde, at når vi så havde ratificeret den, kunne vi jo lave lovændringerne, men sådan kan man altså ikke gøre efter grundloven, derfor måtte vi indtage den holdning, som vi gjorde.

Vi er egentlig ikke kede af det, for nu er vi sikre på, at vi får en debat i Folketinget, og det skal blive en meget, meget væsentlig debat, som bl.a. DUI, Leg og Virke, har lagt særdeles godt op til. Den debat skal vi nok medvirke til kommer så hurtigt som overhovedet muligt, men mit ærinde var altså efter dette indlæg at bede hr. Glønborg anerkende, at vores interesse naturligvis er mindst lige så stor som hr. Glønborgs og Kristeligt Folkepartis, og at den holdning, vi har indtaget, var den nødvendige holdning i den situation, og at den naturligvis ikke er blevet indtaget for at drille nogen som helst, men for at sikre, at dette Folketing tager konventionen alvorligt.

Jeg er sikker på, at statsministeren ved sit indlæg kan bekræfte den fremstilling af de faktiske forhold, jeg har givet her.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg takker hr. Ole Espersen for det varme tilsagn om, at vi er helt på samme linie i ønsket om at få denne konvention til at fungere fuldt ud for alt det, som vi har indflydelse på.

Jeg gik ud fra i al min vankundighed, at når det af brevet fra udenrigsministeren fremgik, at Justitsministeriet havde meddelt, at der ikke var brug for lovændringer, så kunne vi tiltræde den fuldt ud. Jeg gik ud fra, at det kunne man

regne med, og jeg er ikke fra anden side blevet orienteret om, at lovændringer skulle være nødvendige, og at man havde fundet nogle steder, hvor man fandt lovændringer nødvendige.

Naturligvis er det vanskeligt med kommunikationen lige netop i slutningen af september måned, hvor vi har overstået vore sommergruppemøder, og hvor vi ikke alle sammen befinder os her på samme tid, selv om vi skiftende er her alle sammen. Derfor gik min kritik også først og fremmest på, at det var koncentreret hastværk til sidst fra regeringens side, og at det var alt for sent. Det var min første indvending, og der er heller ingen diskussion om, at min stærkeste kritik var imod Udenrigsministeriet for at have været så lang tid om at klare den sag.

Jeg beklager selvfølgelig, hvis vi tre partier, som jeg gik ud fra helt sikkert stod sammen om at ville have det bedst mulige ud af dette, ikke har haft lejlighed til at tale sammen. Som jeg henviste til i mit indlæg, var min viden udelukkende avisernes fremstilling, og jeg synes ikke, at der var nogen grund til, netop hvis der ikke var brug for lovændringer, at forhale sagen yderligere. Jeg takker for, at vi kan gå ind i et godt samarbejde om at få sagen hurtigt igennem.

Ingerlise Koefoed (SF):

Som en af de få, der i denne debat har ønsket at omtale kulturpolitikken, hørte jeg fru Marianne Jelved i dag sige nogle pæne ord om Kulturfonden. Hun ventede, at Kulturfonden ville sætte sig stærke spor i den kulturpolitik, der vil komme i 1991. Det er sådan set godt nok, og vi synes også fra SF's side, at det var en god idé med den Kulturfond. Jeg må dog alligevel sige, at jeg synes, at det er lidt pauvert, hvis man, når man har en radikal kulturminister og man i øvrigt har tradition for kulturpolitik i et parti, så kun kan finde på at omtale én så trods alt lille ting som Kulturfondens 120 mio. kr. over 3 år. Hvis det er sådan, så forstår jeg også godt, at statsministeren i sin åbningstale overhovedet ikke nævnte kulturpolitikken med ét ord.

Det er jo sådan, at Kulturministeriet i omfang er det tredjestørste ministerium på finansloven. Der er mange afdelinger, der er mange tal, og der er meget at lave, men i realiteten er det sådan, at den gamle del af Kulturministeriet stadig væk står for meget, meget få penge. Man bliver ved at stå på 0,8 til 0,9 pct. af statsbudgettet, og det er og bliver for lidt.